

vitka Zinalrothorn (4221 m) in Weisshorn (4505 m) s še nekaterimi sosednjimi konicami, naravnost pred nami Dom (4545 m) in vrsta vrhov do Rimpfischhorna (4199 m), desno Monte Rosa in greben od Lyskama (4527 m) do Breithorna, nato so proti naši gori le še smučišča na ledenikih pod sedlom Theodul (3317 m). Eden od gornikov se ponudi, da naju fotografira skupaj. Na poziv »Smile, smile!« Robi izjavi, da mu je tako slabo, da bi ga najraje pobruhal, ne pa da bi se še smejal. Pa kaj, na vrhu sva pa le! Res škoda, da nismo imeli dovolj časa za privajanje na višino; tudi Alešu bi verjetno uspelo.

Pogled še enkrat zdrsi po čudovitih vrhovih in globokih dolinah, nato počasi sestopiva. Spet je treba paziti na vsak korak in iskati najprimernejšo pot navzdol. Na Rami naju na najino presenečenje čaka Aleš — se že bolje počuti. Škoda, bil je že visoko, toda še bo priložnosti. Pred nami pa je dolg in naporen sestop v dolino.

Po štirih urah se končno rešimo grebena in kamenja, s katerim nas občasno obstreljujejo sestopajoči nad nami. Tudi mi na enak način »zabavamo« tiste pod seboj. Naj še tako paziš, temu se tukaj ne da izogniti. Verjetno je prav to vzrok marsikateri tukajšnji nesreči. Na nekatere žrtve opozarjajo spominske plošče na skalah. V koči srečamo ekipo francoske televizije. Z Robijem sva jih srečala že na sestopu tik pod vrhom Matterhorna. Seveda jih je tja gor pripeljal helikopter. Pripravljajo oddajo o sloviti gori in ljudeh, ki jo osvajajo. V kamero in mikrofona malo filozofiramo in »nakladamo«, potem pa jo odkurimo naprej. Seveda zamudimo zadnjo gondolo ob 18. uri in pešačenje se nadaljuje v Zermatt.

Ko se daleč v dolini ozrem nazaj na Matterhorn, obsijan z zadnjimi sončnimi žarki ugašajočega dneva, si priznam, da je bila to gorniška tura, ki človeku ostane v spominu. Zahtevna in lepa. Le pogled na Matterhorn

od daleč je precej lepši kot takrat, ko se vzpenjaš čez krušljivo skalovje njegovih sten in grebenov.

V dolini nas že ves nestrpen čaka Matjaž. Bil je na Breithornu. S hladnim pivom zaključimo našo turo. Naslednji dan se odpeljemo še v Grindelwald pod Eiger, vendar sem razočaran. Znamenita severna stena gore daje v tem letnem času precej neugleden videz. Zato pa je območje vredno ogleda — za naslednjic, ko bo več časa!

ŠE NEKAJ NASVETOV

Ker občasno tudi slovenska planinska društva organizirajo ture na Matterhorn (ali katerega od vrhov v Centralnih Alpah), ki se jih udeležujejo nekateri s pomanjkljivimi izkušnjami, naj napišem nekaj dobronamernih nasvetov.

Tistim, ki nimajo posebnih alpinističnih izkušenj, bi svetoval, da se na takšno turo odpravijo z vodnikom (gorski vodnik, alpinistični inštruktor, izkušen alpinist). Čeprav se na vrh vzpenjajo ob lepih dneh cele kolone, je vzpon po grebenu Hörnli zelo zahtevna tura in je ne kaže podcenjevati. Meni se, na primer, zdi težja od Slovenske smeri v Severni triglavski steni, poleg tega tukaj »deluje« že višina. Najbolje si je vzeti dan ali dva za aklimatizacijo (privajanje na višino). Ena varianta je vzpon na Breithorn (ali vsaj do Malega Matterhorna), druga varianta pa je, da pred vzponom prespite na Hörnlihütte. To sicer nekaj stane (okoli 20 frankov), lahko pa prespite tudi zunaj v spalni vreči in šotoru. Opazil sem jih kar nekaj na pobočju levo pod kočo. Vodnik naj ne bi peljal na turo več kot dva, še bolje pa samo enega udeleženca. Za vzpon je potrebna popolna oprema: dvodelen pas (ali v celem), čelada, dereze, cepin, vrv, vponke, pomožne vrvice in trakovi, tudi kakšen klin ne bo odveč, bivač vreča, čelna svetilka, prva pomoč... Vzpon je treba pričeti zelo zgodaj zjutraj, da nas na sestopu ne preseneti megla ali kakšna nevihta. To je še posebno verjetno v popoldanskem času. Udeleženci morajo obvladati plezanje III. težavnostne stopnje, varovanje, hojo z derezami in cepinom ter spuščanje ob vrvi.

Slišal sem nekatere pripombe v zvezi z mojim člankom v Večeru, kjer sem grajal množične planinske izlete, predvsem tiste v visokogorje in celo v Centralne Alpe, poleg tega sem navedel prave (!) vodniške tarife. Tistim, ki so se zgražali nad tem in še vedno zagovarjajo prostovoljno delo (brezplačno vodništvo) v okviru naše gorniške organizacije, tole: Vodnik je vsestransko odgovoren za svojega klienta (ali vodenega) in upam, da se vsi planinski vodniki zavedajo, kaj to pomeni. Tukaj bi veljala tudi tista »za malo gnarja malo muzike«. Komur je predrag vodnik za Mont Blanc, Matterhorn ali druge podobne gore, naj se odpravlja na manj zahtevne (cenejše ali zastopne) vrhove. Ali pa naj si nabere dovolj znanja in izkušenj (alpinistične šole in tečaji), da bo lahko opravil vzpon brez vodnika. Vsak se naj ravna po svojih fizičnih in materialnih možnostih!

V slovo

ALEŠ TACER

*Turska gora mesto je nesreče,
kjer kruta se usoda je zdvijala;
življenj je dragocenih pet pobrala,
otrokom vzela mlade je očete.*

*Da reševali tuja bi življenja,
so svoja tvegali, junaki,
svetál so zgled nam reševalci taki,
z njimi se v gorah novi dan začenja.*

*Z dejanjem tem postali so legende naše.
Njih smrt nam gornikom naj bo zaveza,
naj plemenita njihova nam bo poteza
v oporo vsem in za vse večne čase!*